

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. K.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2015, č. j. MV-161710-19/ODK-2013, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 4. 2017, č. j. 15 A 27/2015 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru veřejné správy, dozoru a kontroly dne 8. 1. 2015, č. j. MV-161710-19/ODK-2013, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru Kancelář hejtmana, ze dne 7. 11. 2014, č. j. 93/KH16/2013, JID: 154683/2014/KUUK, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Ve věci podal žalobce (dále též „žadatel“) dne 6. 11. 2013 u Krajského úřadu Ústeckého kraje žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), jíž požadoval

zejména sdělení výše platového ohodnocení úředníků tohoto úřadu Ing. K. M., Ing. J. Š. a Bc. Z. B. a sdělení výše odměn jim vyplacených v období od 1. 1. 2011 do 30. 9. 2013 včetně podrobného zdůvodnění jejich výše. V žádosti dále uvedl, že u těchto osob má důvodné pochybnosti o legitimitě vyplácených odměn, neboť se opakovaně dopouštějí závažných profesních pochybení, účelové interpretace právních předpisů a ignorování právních názorů poradního sboru ministra vnitra, což je v rozporu se zásadou dobré správy; k tomu poukázal na své dvě žaloby proti úřadu podané. V interním sdělení ze dne 11. a 13. 11. 2013 vyjádřili všichni žádostí dotčení úředníci nesouhlas s poskytnutím požadovaných informací z důvodů zásahu do práva na ochranu soukromí. Ing. M. dále uvedla, že nevyřizovala žádnou věc žadatele, pouze mu poskytla obecné informace, ing. Š. uvedl, že v jeho věci postupoval v souladu se zákonem, a Bc. B. uvedla, že žadatel na prvostupňový orgán i na krajský úřad docházel se střelnými zbraněmi, jimiž vyvolával tlak na úředníky, přičemž napadl i jednu pracovnici prvostupňového správního orgánu, která je proto v pracovní neschopnosti.

[3] Krajský úřad Ústeckého kraje, Odbor Kancelář hejtmana (dále jen „krajský úřad“) opakovaně žádost odmítl rozhodnutími ze dne 20. 11. 2013, 29. 1. 2014, 28. 3. 2014, 29. 5. 2014, 18. 7. 2014, a 16. 9. 2014, přičemž všechna tato rozhodnutí byla v odvolacích řízeních žalovaným zrušena a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Spornými body byl způsob akceptace judikatury Nejvyššího správního soudu a provedení testu proporcionality mezi právem na ochranu osobnosti a právem na informace, a nakonec i nerespektování předchozích rozhodnutí žalovaného. Poslední rozhodnutí o odmítnutí předmětné žádosti vydal krajský úřad dne 7. 11. 2014, a to po opětovném vyjádření úředníků, jichž se žádost dotýkala. Ing. M. v něm uvedla, že poskytnutí informací považuje za zásah do práva na ochranu soukromí, zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a na ochranu jména. S žadatelem jednala osobně pouze při poskytování obecných informací o postupu v jeho přestupkových řízeních a je názoru, že žádostí reaguje na to, že se cítí poškozen vždy, když mu není vyhověno. Poukázala na skutečnost, že opakovaně dochází na úřady se střelnou zbraní a napadl jednu z úřednic Magistrátu města Děčín a jeho jednání bylo šetřeno Policií ČR jako pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b) tr. zákona a jako zločin násilí proti úřední osobě podle § 235 odst. 1 písm. a), b) a odst. 2 písm. b) tr. zákona. Ing. Š. poukázal na to, že žadatel vůči němu opakovaně vznáší námitky podjatosti v různých řízeních opřené o tvrzení o nezákonném rozhodování, přičemž ovšem žádné z vydaných rozhodnutí nebylo zrušeno ani změněno. I on má vědomost o návštěvě jejich oddělení se střelnou zbraní. Žádost považuje za způsob odvety za rozhodování. Bc. B. vyslovila obavu z nekorektního nakládání s požadovanými informacemi ze strany žadatele a rovněž poukázala na nošení střelné zbraně žadatelem na úřady a na trestní stíhání související s napadením úřednice Magistrátu města Děčín.

[4] Krajský úřad v rozhodnutí ze dne 7. 11. 2014 nejprve obsáhle konstatoval svá předchozí rozhodnutí a důvody, pro které byla zrušena (20 stran). Na závěrečné 1,5 straně poukázal na vyjádření dotčených úředníků a shrnul, že po jejich vyhodnocení a po vyhodnocení obsahu žádosti dospěl k závěru, že žádost je výrazem zakázaného zneužití práva, neboť jejím cílem je poškození dotčených úředníků a snaha ovlivnit jejich rozhodování ve správním řízení. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/5012 (všechna v rozsudku konstatovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tito úředníci v řízeních

vedených s žadatelem nikdy nepochybili, čímž má úřad za prokázané, že žadatel svou žádostí vyvíjí nepřiměřený nátlak na jejich rozhodovací činnost. Žadatel se při styku s úřadem sám chová nestandardně. I v případě, že by se nejednalo o zneužití práva, nemohlo by být žádosti vyhověno z důvodů již opakovaně vyjádřených v předchozích rozhodnutích, zejména pro rozpor s nálezem Ústavního soudu „č. j. 43/2012 Sb." a s rozhodnutím SDEU ve věci C-92/09 a C 93/2009. Ze znění § 8b informačního zákona totiž nelze automaticky dovodit absolutní přednost práva na informace před právem na ochranu soukromí dotčených subjektů. Takový postup označil krajský úřad za rozporný s ústavním pořádkem a v tom se neztotožnil s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

[5] V podaném odvolání žadatel namítl nerespektování závazného právního názoru žalovaného a poukázal na četnou judikaturu správních soudů a Ústavního soudu k poskytování informací. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 1. 2015 toto poslední odvolání zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. V odůvodnění stručně shrnul dosavadní průběh řízení a k důvodům odvolání konstatoval, že povinný krajský úřad uvedl dva důvody, pro které je třeba poskytnutí informací odmítnout. Neztotožnil se s názorem krajského úřadu o nemožnosti aplikace § 8b informačního zákona a ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu označil za nesprávné vyhodnocení testu proporcionality, neboť u žádného z úředníků se nejedná o osoby, jejichž činnost by byla nevýznamná. Za akceptovatelný důvod pro odmítnutí informací v daném případě však označil skutečnost, že žádost zjevně nesměřuje k naplnění práva na informace. Četnost podání vůči povinnému subjektu, jeho chování k úředníkům tohoto i jiného úřadu, které dokonce vedlo k policejnímu vyšetřování, napovídá tomu, že se jedná o zneužití práva. Samotná aktivita žadatele by za zneužití práva být označena nemohla, nicméně v daném případě k tomu přistupují i jiné faktory, jimiž je chování žadatele spočívající v návštěvách úřadů se zbraní, či ve skutečném napadení (případ úřednice děčínského magistrátu B.). Na jedné straně to sice plyne jen z vyjádření dotčených osob, na druhé straně žadatel ve svých podáních tato tvrzení nikdy nezpochybnil, ač se jedná o závažná tvrzení a dokonce i o trestní stíhání. Stěžovateli přitom byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož nevyužil. Žalovaný respektuje názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 5 As 112/2011 – 55, o nezbytnosti prokázání skutečností, z nichž plyne závěr o zneužití práva. Žalovaný tento důkaz spatřuje ve vyjádřeních dotčených osob o verbálních a fyzických atacích. Poskytnutí informací by v daném případě neplnilo smysl a účel informačního zákona, ale je pouze jednou z forem boje žadatele s úřady, s jejichž prací je nespokojen; k tomu ovšem slouží jiné právní prostředky.

[6] Žalobce žalobu opřel o judikaturu správních soudů a ohradil se proti motivům, které v jeho žádosti shledal žalovaný. Jediným důvodem jeho žádosti byl zájem na občanské kontrole nad vynakládáním veřejných prostředků. Poukazuje-li žalovaný na jiné prostředky ochrany proti postupu úředních osob, pak podotkl, že v minulosti v průběhu přestupkových řízení opakovaně marně vůči úředníkům podával námitky podjatosti. Argumentuje-li žalovaný jeho trestním stíháním, upozorňuje, že on naopak podal podnět orgánům činným v trestním řízení právě za dehonestující trestní oznámení podané na něho ze strany úředníků. Není také pravdou, že je nadměrně aktivní při vyžadování informací, neboť toto své právo uplatnil jen ve dvou případech. K žalobě připojil text svého odvolání proti usnesení o námitce podjatosti vůči pracovnici Magistrátu města Děčín, a úřední

záznam sepsaný na Policii ČR, KŘP Ústeckého kraje, kam se dostavil dne 4. 3. 2015 oznámit, že v řízení o žádosti o informaci o něm úředník Ing. Š. uvedl, že se na jednání dostavil se zbraní, což vzal v úvahu odvolací orgán při rozhodnutí. Oznámení bylo uzavřeno tím, že se nejedná ani o přestupek a že oznámení bude založeno.

[7] Krajský soud v rozsudku napadeném kasační stížností vycházel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS, z něhož obsáhle citoval. Na jeho základě pak zkoumal, do jaké kategorie spadají úředníci, o jejichž platech byla žádána informace. Dospěl k závěru, že všichni tři jsou zaměstnanci úřadu podílející se na výkonu oprávnění vrchnostenského subjektu, případně řídící takové zaměstnance. Proto u nich zájem na poskytnutí informací převyšuje zájem na ochraně soukromí. Překážkou poskytnutí informací by bylo zneužití práva ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 5 As 112/2011 - 55. V daném případě ovšem správní orgány nevedly žádné dokazování, o které by svůj závěr o zneužití práva opřely. Jeho podkladem jsou jen nepodložená tvrzení úředních osob majících zájem na neposkytnutí informací. Ve spise není doložen útok na pracovnici Magistrátu města Děčín B. ani není doložen vstup na úřad se zbraní či nepřiměřené slovní či písemné útoky vůči úředníkům. Nelze vytýkat žalobci, že tato tvrzení konkrétně nevyvracel, nehledě na to, že je ve svých podáních označil za fabulaci, čímž je zpochybnil. Z toho krajský soud dovodil, že skutkový základ, z něhož žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise, což je vadou řízení, která se vyskytla v řízení před oběma správními orgány.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně tvrdí nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozsudku není zřejmé, jak soud došel ke svému závěru a jak má povinný dále postupovat a jaké důkazy provést, aby názoru soudu vyhověl. Žalovaný přisvědčil názoru dotčených úředníků, neboť to jsou právě oni, kdo mají s jednáním a zejména s podáními žalobce značné zkušenosti, stejně tak jako měli vědomost o incidentu, k němuž došlo u Magistrátu města Děčín, který byl dokonce šetřen policií. Žalobce tato tvrzení sice v odvolání označil za fabulaci, ale konkrétně je nevyvracel a nevyužil ani možnosti seznámení se s podklady. V rozhodnutí byl zmíněn incident s úřednicí B., který vedl k zahájení trestního stíhání žalobce; byť stěžovatel připouští, že usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo součástí spisu. Stěžovatel rovněž podotýká, že byl podle § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona povinen podané námitky zkoumat jen v mezích obsahu odvolání. Řízení o poskytování informací je vázáno poměrně krátkými lhůtami vylučujícími širší dokazování. Vyjádření dotčených úředníků nelze považovat za pouhé subjektivní názory; jsou podkladem pramenícím z jejich osobní zkušenosti s chováním žadatele. Ten jejich tvrzení nevyvrací a nelze ani očekávat, že by je potvrdil. Stěžovatel vnímá jako velmi problematické pohnutky některých žadatelů o informace, jejichž cílem je ovlivnění či zastrašení úředníků rozhodujících v jejich věcech, případně msta za jejich rozhodnutí. Stěžovateli není jasné, jakými důkazy by mohl prokázat zneužití práva na informace, k němuž v těchto případech dochází. S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[9] Žalobce je názoru, že krajský soud precizně reflektoval závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62. Naopak stěžovatel flagrantně ignoruje normativní význam judikatury vrcholných soudů včetně judikatury Ústavního soudu a komentářových názorů, z nichž cituje. Stěžovatel se ocitl v důkazní nouzi, a dokonce požaduje od soudu návod k tomu, aby mohl aprobovat své obstrukční praktiky. Žalobce již několikrát uspěl v přezkumných řízeních u krajského soudu, což rovněž konkretizuje a z rozsudků cituje. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba splňující podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná a projednatelná.

[11] Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Přitom přihlédl i k nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který byl vydán po napadeném rozsudku krajského soudu a na problematiku v něm řešenou dopadá.

[12] O věci Nejvyšší správní soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu. Při posuzování nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 7, a další). V daném případě však Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku neshledal. Krajský soud dostatečným způsobem posoudil řádně uplatněné žalobní námitky a výrok rozsudku má oporu v jeho odůvodnění, v němž jsou uvedeny podstatné skutkové okolnosti i rozhodné právní úvahy. Není pravdou, že závěr krajského soudu není odůvodněný. Je třeba připomenout, že jediným důvodem žalovaného, pro který svým rozhodnutím akceptoval neposkytnutí informací povinným subjektem, bylo zneužití práva na informace ze strany žalobce, a proti tomuto konečnému důvodu také směřovaly žalobní námitky. Krajský soud neshledal tento závěr podloženým, proto také obě rozhodnutí zrušil, aniž by současně uložil poskytnutí požadovaných informací (§ 16 odst. 4 informačního zákona).

[14] Zruší-li krajský soud napadené rozhodnutí, pak je žalovaný správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem v rozsudku vysloveným. Z toho plyne, že

rozsudek takový právní názor má obsahovat, což je v daném případě splněno. Stěžovatel však postrádá „návod“ k odstranění nedostatků krajským soudem vytýkaných. Právní názor vyslovený ve zrušovacím rozsudku nemusí být vždy spojen s konkretizací dalšího postupu. Ke zrušení správního rozhodnutí může dojít proto, že vůbec nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho vydání, či proto, že vady provázející správní řízení nelze jakkoliv napravit. Je-li důvodem zrušení správního rozhodnutí nedostatek, který je v dalším řízení odstranitelný, pak je namístě, aby na právní názor navazovaly pokyny či úvahy o tom, jak mu lze v dalším řízení dostát. Napadený rozsudek jednoznačně označil za nedostatečné důkazy o zneužití práva žalobcem, pokud tyto spočívaly v obecném popisu chování žalobce žádostí dotčenými úředníky. Jejich tvrzení byla obecná bez konkretizace osobních jednání či písemných projevů, bez konkretizace řízení, která s žadatelem úředníci vedli, s nedoloženým a časově a místně neukotveným poznatkem o návštěvách úřadů se zbraní, pouze s jediným zčásti konkrétním údajem o napadení úřednice děčínského magistrátu B. Přitom žalobce všechna tato tvrzení označil za smyšlená. Je s podivem, že žalovanému činí potíže pochopit, že tato tvrzení měla být konkretizována a jak toho lze dosáhnout. Jistě by bylo možno doložit incident, který měl být šetřen policií, přičemž z usnesení, na něž je odkazováno, by byl zřejmý jeho průběh i doba, kdy k němu mělo dojít. Stejně tak, pokud se žadatelem úředníci vedli správní řízení, nebyl by problém z elektronicky vedených evidencí dohledat, kdy a z jakého důvodu byla vedena, a bylo by možno konkretizovat negativní podání či jednání, jichž se měl v jejich průběhu žadatel o informace dopustit. Existují-li taková podání, jsou nepochybně součástí spisů. Pokud se mělo jednat o konfliktní osobní jednání, měl by o něm ve spisech existovat záznam (§ 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že doložení skutečností, které byly podkladem pro odmítnutí žádosti o informace, přesahuje svým rozsahem prostor daný lhůtami informačního zákona. Pro vše, co bylo výše příkladmo označeno, je zákonná lhůta [§ 14 odst. 5 písm. d), § 16 odst. 3 informačního zákona] dostačující, nehledě na to, že v daném případě byla žádost o informace podána dne 6. 11. 2013 a předmětem soudního řízení je konečné rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2015.

[15] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani pohledem kasačních námitek, ani z důvodů, k nimž by soud musel přihlížet nad jejich rámec podle § 109 odst. 4 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud ovšem musel vážit i to, zda pro posouzení důvodnosti této kasační stížnosti není rozhodný nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Nálezy Ústavního soudu jsou totiž podle čl. 89 odst. 2 Ústavy závazné pro všechny orgány a osoby, a jako takové dopadají i do neskončených řízení o obdobných věcech (k tomu srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05). Označený nález se zabýval výkladem informačního zákona, zejména jeho ustanovení § 8b, podle něhož *„(p)ovinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.“* (odst. 1 cit. ustanovení), konkrétně pak ve vztahu k povinnosti poskytovat informace o platech úředníků. Ústavní soud se v nálezu ztotožnil s vyjádřením *sua sponte* zaslaným prof. JUDr. A. G., CSc., který v řízení vystupoval jako *amicus curiae.* Toto vyjádření je obsahem nálezu (odst. 61, body 3-77) a je kritické k rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62. Ústavní soud dále poukázal na čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 19

Všeobecné deklarace lidských práv, čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, čl. 8, čl. 11 a čl. 42 Charty základních práv a svobod Evropské Unie, a na další dokumenty Evropské unie, jež shrnul v odst. 74 nálezu. Dále přihlédl k judikatuře mezinárodních soudů (SDEU - odst. 77-83, ESLP – odst. 84). Z rozhodnutí ESLP ze dne 8. 11. 2016 ve věci Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku, č. 18030/11, zdůraznil tam vymezená čtyři „prahová kriteria" rozhodná pro posouzení odmítnutí poskytnutí informací ve vztahu k právu žadatele na svobodu projevu, a to 1) účel vyžadované informace, 2) povaha vyžadované informace, 3) role žadatele, 4) existence a dostupnost informace. Konstatoval i obsah rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, a nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998 sp. zn. IV. ÚS 154/97, o střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života.

[17] Na základě toho posoudil českou právní úpravu plynoucí z § 8b informačního zákona a § 1 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Dospěl k závěru, že *„(p)ovinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa"; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny."* (odst. 125 nálezu).

[18] V nyní posuzovaném případě bylo odmítnuto poskytnutí informací proto, že žadatel měl zneužít práva na informace. Tento důvod se prolíná s podmínkami vymezenými Ústavním soudem v odst. 125 nálezu pod písm. a) - c), aniž by však za stávající důkazní situace byla prokázána jejich existence, či neexistence. Teprve naplnění všech těchto podmínek vytváří prostor pro další krok při vyřizování žádosti, jímž je posouzení střetu základních práv. Nález proto nic nemění na důvodnosti rozhodnutí krajského soudu, pouze zčásti modifikuje tam zaujatý právní názor. V dalším řízení pak ve smyslu závěrů krajského soudu i citovaného nálezu povinný subjekt znovu posoudí podmínky pro poskytnutí informací žadateli a své závěry opře o doložitelné skutečnosti.

V. Závěr

[19] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v kasačním řízení neuspěl a pohledem vydaného rozhodnutí úspěšnému žalobci náklady spojené s tímto kasačním řízením nevznikly.

[21] Proto soud vyslovil, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobci náhradu nákladů tohoto řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu